

F 75
1914

ჩემი

საქართველოს
ხალხური

F

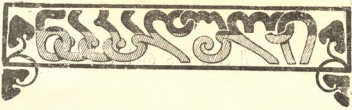
საქართველო

საქართველო ქურონალი მცირეწლოვანთათვის

1914 ნოემბერი. № 22

12

საქართველოს
საბავშვო
საზოგადოებრივი
საბჭო

წილისადი მმ-ს.

№ 22

ნოემბერი, 1914 წ.

F 240

მეგობრები.

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I—შეგობრები,—სურ. 1

II—„ნაკადულის“ შკითხველები. 3

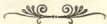
III—ვანო და ფუტკარი,—ლეკია ვ. გორგაძისა. 4

IV—უბვირო ყარაული,—(დასასრული) ტყეიტისა. 7

V—გაბერეტილი ქული,—ილია ნაკაშიძისა 13

VI—ქია-შია,—ერთ-მოქმედებანი ზეეს ტრავინისა, თარგ.
დ. კლიაზიშვილისა 18

VII—გასართობი: რებუსი და ახსნა 24

1) ელენე ქორქაშვილი, —
თბილისი.

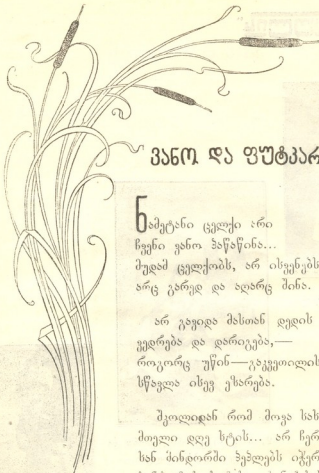
2, 3 და 4) ქეთინო, სონა და
გოგუცა კუბრაშვილები, —
ქუთაისი

5) მიშა ქორქაშვილი, —
თბილისი.

შეათხვედები

ვანო და ფუტყარი.

ნამეტანი ცელქი ზრი
ჩვენი ვანო ზაწაწინა...
ბუდამ ცელქობს, არ ისვენებს,
არც გარედა და აღარც შინა.

არ გაუიდა მასთან დედის
ვედრება და დარიცება,—
როგორც უწინ—გაკვეთილის
სწავლა ისევ ესარება.

შეოლიდან რომ მოვა სახლში,
ძოელი დღე სტის... არ ჩერდება.
ხან შინდორში ჰეპლეს იტყერს,
ხან ბურთის ისურვის,— ხან რას შვება...

კუშინ ვანომ სკიდან თაფლის
ამოღება დააპირა,
ფუტყარის სკებს რომ თქალი მოტყრა
სახლის ესოს განაპირა...

მივიდა და თან სიფრთხილით
სკას ახადა ნელ-ნელ თაფი

და მის თვალ-წინ კადიძლა
 საამური სხანხავი.

შატარს სკის ხარხოვბა
 თაფლით იყო მიღად ბუსიდი
 მკსახედით საამო და...
 მეტად კარგი, მეტად ტკბილი!...

მაგრამ ამ დროს სკიდან უცბად
 ამოფრინდა ფუტკართ ჯარი,—
 დაკბინეს, და ხუენი ვანო
 ძირს დაეცა ცოცხალ-მკვდარი!

„ვაი, დედავ!— შეჭკიულა მან
 სმის კანკალით, ცრემლებითა,—

ამ დროს დედაც შეეკება
 მუქართ და უუდრებთა:

„ჭა, შე გიჟო, რომ არ გესმის,
 ხედი თქმა და დარეკება—
 დედის ურჩს და არ გამკონეს
 აი, ბგრე მოვიხდება!“

როგორც იქნა დედამ ბოლოს
 დაამძვიდა, დააწუნარა—
 და მის შემდეგ ვანოს სკების
 დანახვაც-კი შეესარა!

3. გორგამე.

უხირო ყარაული.

(დასასრული).

დღეს, მენ კენაცვალე, ახალ ხახლ-ში ბეური სტუმრები მოკვდიან, მკ-კრამ მენ-კი ნუ დაფაცურდები. სომ იცი — ფესხე ტრიალი გაწვენს. აი, მე და მსია მოგეშეულებით.

— არა, მსია?.. მენ რაღას უეურებ,

კენაცვა: მოირთვე ჩქარა, რომ მენ-მა შემოხედვამ ისეც კამხაროს, როგორც ჩვენ დანგრეულ ციხესე უარულივით გადმოდგარი ღამაში უაფანო კამხარებს სოლმე. აბა, რა არის, რომ სულ ერთთავად გაწეწილი ხარ? —

ახლა მეორე დედოფალს მიძმართა და თან გაუბცდებოდა სიმინდის ქაჩხოს თმების სწორება დაუწყო. ესეც ისევე ჩხირის დედოფალა იყო, ჰაწია ღილის სახით, თუმა ეს უფრო ნაზად იტყვიებოდა, რადგან დიდ დედოფალივით სახე წითელი და შავი ძაფით არა ჰქონდა აჭიბნილი.

— აბა, ჩქარა, შინა, ჩქარა, თორემ საცაა მოვლენ... მაგრამ იქნებ შენ ვენახში კურდღლის ცანცალის ცქერა უფრო გირჩევენა, ან იქნებ ჩახრიად ას მღერის გაგონება უფრო გინდა... იქ წადი, შენ გენაცვალე, ისინამოვნე და გაინარე. განა დედანქმსავით ძალას დაგატან და გულს დაგაკლებ. წადი, წადი, გუთაუფანე... საქმეს მეც თვითონ კარგად მოუვლი... — სხაზასსუხვით ლაპარაკობდა ნანა და ადელევიტით იქაურობას მრავალ-ფერ ნაჭრებით რთავდა.

ჯერ ბოძიდან დაიწყო: კამოეტების ნახატინი ქაღალდეები გააკრა; მერე სარკის ჰაწია ნატეხი ღობის ჩხირებს მიანუდა და მზეზე ააღაზღაზა; წუმწუმს კოლოფები სკამებად ჩამოაძწკვრივა, შემდეგ გიდელა გადმოაბრუნა, საბნის ჩითის ნახევი გადააფარა და თავისი მზეთ-უნახავი ჰატარძალივით ზედ გამოჭიბა.

— მოდიან, მოდიან, ქალო, სტუმრებს გავევებით! — წამოიძახა მან, დედოფალს ხელი წამოავლო და ისე დაუბცურდა, თითქოს მთელი ამაღლა სტუმრებსა კარს მართლა მოსდგომიანო. დიდი კოცნა და ხვეწნა გაჩაღდა.

— მობრძანდით, გენაცვა, მობრძანდით! რისგან არის — მოკვიგონეთ. ღუთიმობლობის აქეთ თქვინთვის თვალნი აღწრ დამიკრავს. აი, აქეთ, აქეთ დაბრძანდით, ჩემო მასლო...

გმადლობთ, გენაცვა. ჩვენც კარგად განლაგართ. მსოლოდ იმ დღეს იმ შეჩვენებულმა „პოპოშინკმა“ დაუვაფორიანა, და მას შემდეგ აი ეს ქალი შეუძლოთა შეავს... რა ვიცო,

შენი ჭირიძე, რაზე. ჭირმა რომ ხიდოს იმისი თავი — ერთად-ერთი მამალი-და ეიოდა ამ ჩვენ კარ-მიდამოზე, და სანამ ისიც არ წაგვტაცა, მანამდისინ გვეშუქებოდა „ხასლე-ნიკოთან“ წაგათრეოთ.

მზია, შენ რაღას უუბრებ, სტუმრებს ხილი მოართვი, რომ მერე ღხინი გაუმართოთ. გაიქე, მესობლის ქალებსაც შეატ-უობინე, სტუმრები გვეავს ღ მობრძანდით თქო! — განუწვევტლივ ტიტინებდა ნანა და სტუმრების ნაცვლად ორიოდ ჩამომწკრი-ვებულ ნაფორს თეფშის ნატყებსე გამსმარ ჩათარას და ორი-ოდ მზეუჭვრიტას სთავაზობდა.

— მიირთვიო, გენაცვა! ეს ჩვენი ბავის ტებილის თათა-რაა. ისეთი ტებილია, როგორც ქიტქისას ღუქისი ეინჯარი მახარი.

— არ ვიცი, სტუმრები მორცხობდნენ, თუ რა ეიო, არა-ფერს ხელს არ აკარებდნენ. ასე განინჯეთ, მზიაც-კი, რომელსაც ნანა გაჯავრების დროს მსუნავს ეძახდა, გემოთი ზუაფერს სინჯავდა. სტუმრები არასა სჭამდნენ, მაგრამ განსა-ოცარი იის ეიო, რომ თეფშები რაღაც განგებით უცებ მოი-ტვლინა. ნანა დარდიმანდიანი ქალი ეიო, და აბა ამ ამბავს სტუმრებთან რა უურადლებს მიაქცევდა; თეფშები-კი თავსია-ნად წამოაღვება, ტუჩები მჯავით მოიწმინდა და შემოსძახა: — აბა, ღხინი: ტაში, მზია, ტაში, სიდა, ანიკო, ტაში, ქალო, წიკო, -წიკო, -წიკო, -წიკო...

სანამ ნანა თავის დედოფალას ჭირით დაკრულ მუსიკაზე თამაშობით მოღლიდა, თითქოს ქარმაც იდროვო, გიკურად წამოურბინა, ასლო-მასლო მდგომ ხის ფოთლებს წამოერეკა და ნანას გვერდით ისეთი სავროთა ლეკური გაჩახლებინა, რომ ნანა კინაღამ სისხრულით გადაირობა.

— ტაში, ტაში, თქვენი ჭირიძეთ! ასლა-კი ნამდვილი

ლხინი გაზადდა. რა მძევნიერები არიან, რა დაუსრულებელი
ცქვეყნენ, — გაიძახოდა ნანა და ზეზე წამომსტანის უნდოდა მთ-
თან ერთად ჩაკვანძულიყო, მაგრამ ამ წამს ქარმა ხელმეორედ
ისევ წამოუბერა და ახლად მოსული სტუმრები ისევ სადღაც
გაიჭადა.

დარწა ნანა გაცრუებულა. მან ჰაერში რამდენსამე შეურია-
ლებულ ფოთოლს თვალი გაბეოლა და გულმა უარესად ძკა-
რა დაუწყო.

— ახ, რა ლამაზად ფრიალებენ წითლად და ვეითლად
მუნათებულნი... რა მადლა, მადლა მიდიან, თითქოს ფრთე-
ბი გამოლხმოდეთ. ნეტავი ერთი მეც ფრთები მოძცა, რომ
მეც ერთსელ მანაც აფურინდე მადლა, მადლა, მთელი ქვეყანა
მაძინ მანაც დავინახო. ჩვენი მთიდან მარტო კარბეძო სოფ-
ლები და შემოგრაგნილი მთები ჩამოწოლილ დრუბლებივით
მოსწანან. ფრთები რომ მქონდეს, მაძინ ამ მავ-ტალასა, გლე-
მურჯ; ჩუწისელებს-კი არ მოუჯდებოდი... დედაჩემი რომ ჯო-
ხით გამომივარდებოდა, დაუიფროსიანლები და ისარივით ზე-
მოღ ისეთას გაუწვედი ფრთების წუწუნით, რომ... რომ...

ღმერთო! რა კარგი იქნებოდა! სადაც მინდა — იქით გაუ-
წვედი; რასაც მინდა — იმას ვნახავდი... მაძინ ვიღა დამძლი-
და, — ფიქრობდა ნანა და თავ-გადახსრილი ღურჯ სივრცეს
რამდენსაც უფრო ბევრს უცქეროდა, იმდენად გაფრენის სუ-
რვილს უფრო ძლიერა კრძნობდა.

ბოლოს მას უცებ რაღაც მოაგონდა. იქვე დედოფლებთან
ჩაიკეცა, ჰაწია კლავიდან სახელო გაღანიწია და იღავეისკენ
დახრილმა მარჯნის ფერი ტუჩები გაიწვდია.

ბარემ ბევრი ეწვალა, კლაავი ხან აქეთ მოატრიალა, ხან
იქით, სოკჯურ მალ-დატანებსე ცრემლებიც გადმოაბნია, მა-
გრამ ვერა და ვერ მისწვდა; იღავესე ვერ იკოცა, რომ, რო-

გორც ვაკეონა, კონცინს დროს ეოველი ნატვრბ ასრულელებს
 კისერი ცაღვე მოვღრცვა, კლავი ცაღვე და ვერაფერს-კი ვერ
 ვასდა. შემდეგ დაურსებულმა სახელო ისევ წამოიწია და თა-
 ვის დედოფლებს შებრალეების კილოთი მიძართა:

— დაბიდეგეს თვალი, დაიდაღვეთ, განა, აბღენი ფესვე
 ტრიდაღ.თ. სტუმრები ბარემ კარვია, მაგრამ, სწორე ვით-
 ხრათ, დიდი თაუში ცემა-კი უნდა იმათ დახვედრას! მოდი,
 მოდი, გენაცვა, დაიძინეთ და ჰატარა მოისუქნეთ: ავერ შუა
 ღამე კიდევ ვადავიდა.

ამ სიტყვებით ნანამ კიდულა კადმოაბრუნა, მიკ რბილად
 ნაჭრები ჩააგო და ორივე დედოფლები ჩააწვინა. თვითონაც,
 ვითომ ჯერ ღამყა ჩააქრო, ბოძს შეუბერა, როგორც დიდუ-
 დამ იცოდა, ბუტბუტით ჰირჯვარი გადაიწერა და კიდულას
 გვერდით მოუწვა.

შემოდგომის მზე თავისებურად მის ჰაწია სსეუჯს იმწამ-
 სვე ისე თბილად მოეხვია, რომ ნანა, კატასავით, მეტი სია-
 მით რამდენჯერმე გაიხმორა. ნანის თქმის ნაცვლად მოდუნე-
 ბულმა ორჯელ-სამჯერ დაბაქნარა და ვენახიდან მოსმენილ
 ფოთლების წყნარ შრიდალსე მალე ტკბილად ჩაქმინა.

დიდი ხანი არ ვასულა, რომ უკან დაბრუნებულ შეუზოვარ
 თხის კიკინი ღობეს იქიდა მოისმა. მაგრამ აბა ახლა სძას
 ვილა ვასცემდა. თხამ ვაბედულად კიდევ დაიკიკინა და იქვე
 კომძთან აუაუულმა წინა ფესვებით ხეს ისე მოხვია, თითქოს
 დიდი ხნის უნახავიაო. აქეთ აკოცა, იქით, ორიოდ ფოთო-
 ლიც მოგლიჯა და უბა-მოღრეცილმა დეჭით ნანას ვადმო-
 სედა.

არ ვიცო — თხამ ბრძნულად მოისახრა რ მე თუ არა, ჯერ-
 კი უცქირა, უცქირა, მე-ე მეორე მხრიდან მოუარა, ღობესე
 დინჯად ვამოაბოტა და ჩურჩხელებიკენ ვასწია.

კარწმუნებთ, ნამდვილად ნებართვის ქაღალდი ჰქონდა აღებული, თორემ ისე არსენად რად გასწევდა; ან ცალ რქასე ჩამოცმული ის დიდი ფოთოლი რას ნიშნავდა, თუ არ ნებართვის მოწმობას? ასე იყო, თუ ისე—იმან-კი გულ-და-დებით ღოფლოფი ჩურჩხელები გადათვალა, ხან ერთს მოაგლო ჰირი. ხან მეორეს, მიღეჭ-მოღეჭა, ბევრიც ძირს ჩამოყარა და შემდეგ ისევ არსენად ბოსლისაგან კუდის ცანცარით გასწია.

ნანა-კი ამ დროს სიზმარში ვინ იცის სად არ დაქროდა. საკვირველი ის იყო, რომ ფრთების ნაცვლად ერთი რაღაც დაკონკრეტული საბანი ეჭირა, და ერთს დაიქნევდა თუ არა, ისე გასრიალდებოდა, რომ თვითონვე გული უვლავდა. იმასაც კარგად ხედავდა, რომ იმისი მშეთ-უნახავი დედოფალი კარ-მიდამოსე გულ-გახეთქილი დარბოდა და შუბლსე ხელ-ჩამოყარებული კაიძახოდა: თხა, ძღველი და ჩურჩხელები, თხა, ძღველი და ჩურჩხელებიო!

მაგრამ რა იცოდა — ეს რას ნიშნავდა.

ის არსენად მთელ ქვეყანას თავს ევლებოდა და ის-კი აღარ იცოდა, რომ გამოფხინსლებსისას დედა დიდი ჯოხით უფრო შორს გააფრენდა.

ექვთი.

ბახვრებილი ქული.

ქალაქელი შვიდი წლის ბიჭი ღაღო ზირველად წაი-
უვანეს სოფელში სასაფრულოდ. მისმა მშობლებმა
დაქირავეს საბავშვო სასლი შუა-გულ ბაღში, რო-
მელიც სხვა-და-სხვა ხეხილებით იყო სავსე. ღა-
ღოს ამისთანა რამ თავის სიცოცხლეში არა ენახა რა. თვა-
ლები აუჭრულდა, თავბრუ დაესხა სისარულინაგან.

ქალაქში ღაღო მსოლოდ ნაუიდ ხილს იცნობდა, მხარე-
ული ქალისაგან სადილად მოტანილს, ან ახლოს, თათრის
ღუქანში ღაღოს საკუთარი ჯიბის ფულით შექმნილს. ეველა
ამას კარგა ხანია შეეჩვია, და ამიტომ კაოცდა, როცა ზირვე-
ლად თვალი მოაულო ხეხილის ბაღს, ხილით დამდიმებულ
ტოტებს: უკვირდა, რომ ეველა ეს მსსლები, ატყები და
ქლიაფი თავისუფლად ეკიდა ჭებრში, არც ერთ ტოტზე არ
იჯდა თათარი და კვერდით არ ჭქონდა ჩვეული სასწორი.

ღაღომ ჭკითხა დედ-მამას:—ვისია ეს ხილი და როგორ
უნდა ვიმოფოთო?

— სახლის ჰატრონიხა, კლეხის, რომელიც დაბლა მთულში დგას, — ანდროსიო, — უპასუხა დედამ: — როცა დაგვჭირდება, მისგან უნდა ვივიდოთ: მის დაუკითხავად ერთსაც ვერ მოვწუგებთო.

— მერე რატომ ჰატრონი სესე არა ზის? — ჰკითხა გაკვირვებულმა ბავშვმა; — როგორ მოძორდა ასე თავის საქონელს? განა არ ემინია, რომ მოჰპარავს ვინმე?

დედას გულიანად გაეცინა და უპასუხა:

— გვესდობა, ლადოჯან: იცის, რომ არაფერს მოვპარავთ, და ამიტომ არსენად ზის თავის ოთახში.

დარბოდა ლადო ბაღში თავისუფლად, სილით დამძიმებულ, დაბლა ჩამოწოლილ ტოტების ქვეშ. დაავიწყდა დედის ნათქვამი. გული არ უთმენდა — მიწასე ჩამოყრდილ სილს ჰკრეფდა. ჰირში და უბეში ილაგებდა, რასაც მოერეოდა — სჭამდა, რასაც ვერ მოერეოდა — ხუმად უბით სახლში მოჰქონდა, თავის ლეიბს ქვეშ ინახავდა და მარჯვე დროს შექქნევდა.

ბოლოს დედამ გაუგო ეშმაკობა. ერთსეულ, როცა უბე-ამობერილი ლადო ბაღიდან სახლში დაბრუნდა, დედამ თვალი მოავლო, ჰირდაჰირ მასთან მივიდა, უბეში ხელი ჩაუწო და საჩუქართო სილი ამოუღავა.

მალიან მერცხვა ლადოს: გაწითლდა, ატირდა, თავის ლოკინსე დაემსო და დიდხანს იტირა.

ბოლოს დამძვიდდა. დედას მიუახლოვდა და სირცხვილით თვალს ვერ უსწორებდა.

დედამ ჰირობა ჩამოართვა: სხეის სილს დღეიდან ხელი არ მიაკაროო. ლადოც დაჰპირდა და დედას ხელსე აკოცა.

ორი დღე ითმინა ლადომ. ბაღში ისე დარბოდა, რომ სილისათვის ხელი არ უხლია. ბოლოს ისევე სურვილმა წასძლია: ერთი ქლიავის სის ქვეშ გასერდა. იქით-იქით თვალი

მოაგლო. არაუინ ჰსედავდა. აიღო მიწიდან ერთი ჩამოკდებული ქლიაგი და ჰირში ჩაუძახა. ერთს მეორე მოჰყვა, მეორეს—მესამე... მერმე სის ძირში ჩამოვდა, თავისი ძალიან ჩაღის ქუდი მოიხადა და ხელში დაატრიალა. ლადოს ერთბაშად ფიქრმა გაურბინა თავში: უბეში ხილის დამძლვას ვუღარ გაგებდავ; მოდი ამ ქუდში ჩაკერი, და ისე დაგვისურავო.

მაგრამ ეს ძნელი საქმე გამოდგა. ჩაღის ქუდას გუგრდსე საკმაოდ დიდი ნახურეტი ჰქონდა, თვით ლადოსხაგან ცელქობის დროს გაკეთებული.

ქლიაგი რომ ქუდში ჩაეკარა, ეველა ამ ნახურეტში გამო-

ცვივდებოდა. აქაც ასალი ღონე იღონა ლადომ: ქუდი და-
 სურა, წამოდგა, მიწიდან ერთი ქლიაფი აიღო, ხელი მადლა
 ასწია და სილი ნახვრეტში შეჭყო. ქლიაფი გაძურა, ლადოს
 თავზე დაეცა; დახურულმა ქუდმა-კი დაბლა აღარ გაუშვა. ამ
 ქლიაფს—მეორე მოჭევა, მეორეს—მესამე, მეოთხე, მესუთე,
 მეექვსე — თითქმის შეათემდე.

ჩალის ქუდი საკმაოდ მძალი იყო და ნახვრეტი გვერ-
 დზე, ზევითა მხარეს ჰქონდა. ასე რომ შიგ საკმაო ნაქურდა-
 ლი დაეტიბა.

ფრთხილად, თავ-გაუნძრევლად გაუდგა ლადო მინისავენ.
 კიბეზე ისე სწორად და ზირდაზირ ავიდა, მსახველს ეკონებო-
 და — ამ ბიჭს უთუოდ კრძელი ჯიონი გადაუელაზავსო. მალე
 ეშინოდა ლადოს, რომ ქუდიდან ნახარვეი არ გამოცვივებოდა.

კიბეზე ლადოს მისი საუვარელი კატა შესვდა და მხარზე
 შეხტა. მეშინებულმა ლადომ იფიქრა — უთუოდ ჩემი ქუდის
 ნახვრეტში იჭვრიტება და გამაძვლავნებსო. კუდი ხელი სტა-
 ცა და კატა ძირს ჩამოაგდო.

აივანზე მძალი შეუფთა და სწორედ იმ გვერდიდან მოე-
 ქცა, სადაც ლადოს ქუდს ნახვრეტი ჰქონდა. მძლმა თავი
 მადლა ასწია. ლადოს ახლაც ისე მოეჩვენა; უთუოდ ჩემი
 ქუდის ნახვრეტში იცქირებო. მძლს ფეხი წაჭკობ და ძორს
 გააგდო.

როცა ლადო ოთახში შევიდა, დედა მიეკება და ბავშვის
 არა-ჩვეულებრივ დინჯსა და სწორ სიარულს ეურადღება მია-
 ქცია. მერმე მის უბეს შესედა. შეატეო, რომ უბე ცარიელი
 ჰქონდა. შემდეგ ლადოს ხელი მოჭეიდა, გაჩერა, თვალი თვა-
 ლში გაუქარა და ჰკითხა: „ლადო, გამოტყდი, ბაღში არ
 ვიქმშენიაო?“

ლადო კანკალმა ბიჭნა.
 „არა, დედილო, არა, არა“
 უარის ნიშნად სიმჯურ გა-
 ხანია მან თავი, და ამ თავის
 გაქევაზე, ცხადი ტყუილის
 მოწყობად, ქუდის ნახურებიდან
 რამდენიმე ცალი ქლიაფი გა-
 მოცეკვდა და იატაკზე დეკა.

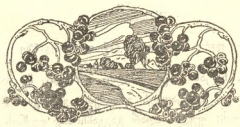
დედას ჯერ სიცალი წას-
 კა; შემდეგ ძრიელ დარქუნ-
 მერცხუნელი და მტირალი
 ლადო.

ლადოს მერმე მარტო აღარ უშეუბნენ ბავში.

ილია ნაკაშიძე.

F 494

ერთ-მოქმედ. ზიესა საბავშვო თეატრისათვის

მოქმედნი პირნი:

დარო, ღარიბი ქვრივი.

ნატაშა, 14 წლისა

კატო, 10 წლისა

პაეღე, 8 წლისა!

ტასიკო, 6 წლისა

} დაროს ბავშვები.

უშკოვი, ნიკოლოზ პეტრესძე, ვაკარი, და მიშა—დუქნის ბიჭი.

სცენა წარმოადგენს ზტარა მოედანს,—მისი ერთი ნაწილი—გელაია. მარჯვნივ დუქანია, წარწერით: „ზურისა და შწანუღობის საჯარო უშკოვისა.“ მარცხნივ დაროს სახლის დიქუდებულნი აივანი მოსჩანს. დეკორაციის უკან ნაწილი წარმოადგენს ბაღს, სადაც სდგას სკამი.

სცენა 1.

დარო და ნატაშა გამოდიან აივანზე.

დარო. აბა, ნატაშა, შენ სახლში დარჩები. მე სამუშაოდ წავალ და ცოტაოდენ გროშებს ვიმოგინი ლუკმა ზურისათვის: ფული აღარ გაგუანნია ჯ დუქნის ვალიც ჯერ არ გაგვისტუმრებია. რა კარგი აღაძინანია ნიკოლოზს ზეტრეს მე: მეუბნება, ნუ შესწუსდები, -- როდესაც მოიკებ, მაშინ გადაძისადე ვალიო. ეს კარგად ვიცი, რომ თვითონაც ღარიბია, ძლიუ-ძლივობით ირჩენს თავს, მიუსხედავად იძისა, რომ ვაჭარია და დუქანიცა

აქეს... სირცხვილია—კიდევ ნისიად გამოვარბობა
 აბა, ნატამა, შენ იქ ისაქმე და ბაუშუებ სედაც თვალნი
 გეჭიროს, სანამ დაებრუნდებოდე...

ნატამა კარგი, დედა—სემო, კარგი: ვეკლავფერს მოვაწეს-
 რიკებ.

დარო (წუ, ზგრამ შეშეკა უნაბ უან დაბრუნება). მართლა, კი-
 ნალამ დამაგინწუდა მეთქვა: მაგიდის უჯრამი ზური
 ძეგს, ამოიღე და ტახოს აჭამე, თორემ, მე ვიცი,
 ტირილს შორთავს... როდესაც გამოიძინებს და ადკე-
 ბა, ალბად საჭმელს მოითხოვს... თქვენ-კი ვერ-ვერო-
 ბით მოითმინეთ: დიდები სართ... აბა, მშვიდობით,
 დემრთი იეოს თქვენი მუარგული; ვინძლო, არ იგი-
 ჟოთ!

ნატამა. კარგი, კარგი, დედი, ნუ გედარდება.

(მარტო რჩება აიუნხანს; სტკებთ კარმეშორტუმულ ბუნებით, მღერის).

ოჰ, მსე როგორ ბრჭყვიადლებს!
 მდინარე სჩქეფს, ჩქრიალებს!
 კოსტად მორთულა ველი;
 ჩიტი ლექსს აწკრიალებს!

რა კარგი იქნებოდა ქვეუნად ცხოვრება, რომ ვეკლა
 მდინარი იეოს!.. სომ არიან ისეთი ბედნიერნი,
 რომელთაც ამ საკითხზე ფიქრიც არა სჭირდუ-
 ბათ!.. ოჰ, რა შემართება... რათა მშურს; ეს სომ
 ცოდება (დრეფინიანს მოისმის ბუშუების ხმაი: „დედი, დედი“).
 დედა აქ არ არის: სამუშაოდ წავიდა, მე-კი ამ საათ-
 ში, ამ საათში მოვდივარ! (მიღის. ბუშუები კიდევ ვეკრიან
 ტირილით: „ნატამა, გეშია! ნატამა! ზურო მოგვეცი!“).

სცენა 2.

მიშ. (კამოჯის დუქნიდან; მიაქვს თავზე შედგმული კალთოი სხივავით. შეჩურდება და უფროს უგაბებს). კიდევ დმუიან. სანწეალი ბაჟ-შეები: მძივრები სსედან, ვინ იცის შერამდენე დღეა. კროში არ გაანხიათ, რომ ლუკმა ჰური იეიდონ... ქაღბატონ ანუხინთან-კი უოველ დღე ამ კაღბათით სავსე სანოვანე შიმბაქს. კისერი მტკივა დიდ სიმში-მისაცან. (გაუხვევს ქუჩისკენ).

სცენა 3.

ნატაშა. (აივანზე გამოჰყვს ბეშეები: კატო, ჰვლე და ტასო). ნუ სტი-რით, ნუ სტირით, ჩემო ძვირუხანსო! დედა ჩქარა დაბრუნდება, ფულებს მოიტანს, და ჰურს ვიედიით, ბუღებს ჩანათვის... მანამ-კი ველზე ითამაშეთ; უუურეთ მსეს: სომ ჩედავთ—რა მშენივრად ანათებს... მე ოთახში წავალ—ვისაქმებ...

კატო, პავლე, ლიზა. წადი, ნატაშა, წადი! ჩვენ აქ ვითამაშებთ! (ნატაშა მიდის. ბეშეები შეგროვდებიან ჰაწანა ველზე, სხდებიან, და ბაღახებს სინჯავენ, ევაილებს ჰერეფავენ, ჰკრავენ თაიგულებს, გვირგვინებს სწნავენ).

სცენა 4.

კატო. (სმა-მადლა დიღინებს)

„მწვანედ ბიბინებს ბაღახსი,
 შხის სხივი ცაში ქათქათებს...“

პავლე. უუურეთ, რამდენი ევაილებია; შერე რა მშენიერი, რა ლამაზი (ჰკრაფავს).

ტასო. კატო, აქ უუურე—რა ამბავი გვირილებია!

კატო. კარგი, კარგი, მოკრიფე, ჩემო გურბიტეო, უხვენოთ... უუურეთ, უუურეთ, ზეპელას სედავო? ღმერთო ჩემო, რა ღამაზია; ფრთებზე სოლები აქვს.

პავლე. ოჰ! ამას სედავო? ჭია-ძაია, ჭია-ძაია!!

კატო და ტახო. აბა, სადაა ჭია-ძაია? სად? მიჩვენე!

პავლე. აი, აი! ჩქარა მოდიო! (მაჯღებ და სინჯაგენ. ჰაჯე ხელით ეხება).

კატო. ჰაჯელიკო! სელს ნუ ახლებ, ნუ აწვალე!..

პავლე. მე არაფერი... არა... უუურეთ—რა სუფთაა, რა ბჭკურიღაღა.

კატო. ძავი წინწკლები აქვს: ერთი, ორი, სამი, ოთხი... ჰაჯელიკო, გახსოვს—დედამ რომ სღაზარი გეამბო ჭია-ძაიას ქესახებ, რომელსაც, თურმე, ღარიბებისათვის ჰური მოაქვს.

პავლე. მახსოვს! მახსოვს! რა კარგი იქნება, რომ ჭია-ძაიამ ჩვენც მოგვიტანოს ჰური.

კატო. მოდი უცადოთ, ჰურსე გავცხვენოთ. (მოჭკება სიმღერას; მს სხვებიც აჭკებან):

„ჭია, ჭია-ძაია!

ჰა, გაურინდი ცაძია,

ჰური ჩამოგვიტანე!“

(რამდენჯერმე გაიმეორებენ. თან-და-თან ხმს უმაღლებენ. სიმღერის დროს გამოიღება დუქნის კარები და გამოჩნდება უშკოვი; იგი განკრძობა ზღუდლებზე და თვალ-ურს ადევნებს მომღერალთ).

პავლ.. უუურეთ, უუურეთ,—ჭია-ძაია უკვე ფრთებს ისწორებს განაფრენად.

ტახო. (სინხელით) განა გაურინდება?

კატო. გაურინდება, მამ!

ტახო. მერე, ჰურს მოგვიტანს!

პავლე. მამ, რა გკონია. მოგვიტანს, მამ!

ტასო, კატო, პავლე. (იმყოფებენ სიმღერას. ტასო განსაკუთრებული რწმუნითა მღერის):

„ჭიბ, ჭიბ-მიაბ!

ჭიბ, გაფორინდი ცაშია,

ჭური ჩამოგვიტანე!“

პავლე. ამ საათში, ამ საათში გაფორინდა!

ყველანი. (მხიარულად შეჰყვირებენ; ტ-ში შემოჰკრახენ): გაფორინდა, გაფორინდა, აგერ... აგერ... მოგებრა.. აღბრა სჩანს...

სცენა 5.

ნატაშა. (ტამბაკის აივანზე. იმავე დროს დაბრუნდება მამა, თავზე ჩამოტყული ცარიელი კალათით. შეჩურჩულებს და ვერს უკადებს). რა გაფორინებთ, ბავშვებო?

კატო. ნატაშა, ნატაშა! ჭიბ-მიაბ ვნახეთ, ჭიბ-მიაბ!

პავლე. ლამაზი რამ იყო, ბჭუჭურიანებდა... გაფორინდა!..

ტასო. ჭურს მოგვიტანს...

ნატაშა. მეც არა ვთქვი! მეგონა, რამე უბედურობა მოხდამეთქი! აბა, ახლა წამოდით სახლში: ჩაი მოგვიტანადეთ. (მადიან. უმოკვით დაჰქანხა შებრუნება. მამა მივა და კალათს დუქნის კარებთან დასდებს).

სცენა 6.

მიშა. რასა სჩადიდოდნენ, ბიბია?

უშ-ოვი? კომედიანა ნამდვილი! ჭიბ-მიაბ დანინახეს და მოართეს ვუირილი:

„ჭია, ჭია-ძაია!
 ჭა, გავრინდი ცაშია,
 ჰური ჩამოგვიტანე!“

ი უველახე ჰაწაწინა გოგონა უველახე გუღინანდ
 გაიძახოდა, დიდის რწმენითა და იმედით; ეტეობოდა
 სწამდა, რომ ჭია-ძაია მათ ჰურს მოუტანს... იცი—
 რას გეტყვი, ძიძა!

მ. შა. რა'სა, ბიძა?

უშკოვი. აქ მოიცადე ცოტა... (დუქიდან ჰურს გამოიტანს) აჭა,
 წაიღე ეს ჰური და აგურ იმ სკამსე დაღე... ბავშუები
 რომ გამოვლენ სასლიდან, იფიქრებენ, ჭია-ძაიამ
 მოგვიტანაო.

მ. შა. ეგ ძალიან კარგად მოგიფიქრებიათ, ბიძა! (წაიღებს ჰურს
 და სკამზე დასდებს). ოჰ, რა გაეხარდებოთ, როდესაც
 იპოვებინან! (უშკოვი და მ. შა შედის დუქანში).

დ. ელიოზიშვილი.

(დასასრული იქნება).

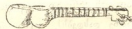

რ ე ბ უ ს ი.

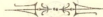
(წარმოდგენილი ილ. რუხადის იერ).

, 100 ,

3

მე-19 №-ში მოთავსებულ გამოცანების და რეზუსის აღსნა:
ნაკადული მთის ცრექლია.

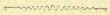
„ნაკადული“-ს რედაქციაში

და

წერა-კითხვის საზოგადოების წიგნის მდარხანში იყიდება
შემდეგი წიგნები:

- 1) ტომის თავგადასავალი, — თბზ. მარკ ტვენისა, თარგმ.
გრ. ყიფშიძისა, ფასი . . . . . 50 კ.
- 2) რას გვიამბობს ოთახი, — თბზ. ავენარიუსისა, თარგმ.
გ. ჯაფარიძისა, ფასი . . . . . 20 კ.
- 3) დასურთებული ასაწყობი ანბანი, — ფასი . . . . . 1 მ. 20 კ.
- 4) სკრუჯი და მარლეი, — საშობაო მოთხრობა, ჩარლზ
დიკენსისა, თარგმანი ნინო ნაკაშიძისა, ფასი . . . . . 25 კ.
- 5) დასურათებული საყმაწვილო მოთხრობები პ. ჯ. ან-
დერსენისა, ერ. სეტ. ტომპსონისა, გ. ინსაინისა
და რ. კიპლინგისა, ფასი . . . . . 30 კ.
- 6) ბავშვობა და სიყრმე, — მოთხრობა ლევ ტოლსტო-
ისა, თარგმ. ნინო ნაკაშიძისა, ფასი . . . . . 60 კ.
- 7) ორი მხატვარი, — თარგმანი დ. ავალიანისა, ფასი . . . . . 15 კ.
- 8) სამშობლო ბუნების ხარკე, დასურათებული საყმა-
წვილო მოთხრობები, — ივანე ელიაშვილისა, ფასი. . . . . 30 კ.
- 9) შობა, მოთხრობა გურიის ცხოვრებიდან, — ნინო ნა-
კაშიძისა, ფასი . . . . . 5 კ.
- 10) ახალგაზრდა მეფის სიზმარი და დევი — ეგოისტი,
ორი მოთხრობა ოსკარ უაილდისა, თარგმ. ივ.
მაკავარიანისა, ფასი . . . . . 5 კ.
- 11) დათო, — ირ. ევდოშვილისა, დიდების მამაებელი,
თარგმ ალ. შანშიაშვილისა, ფასი . . . . . 5 კ.
- 12) მოთხრობები, — ლაგერლევისა და სხვა უცხო მწერ-
ლებისა . . . . . 5 კ.
- 13) ივანე-არაკნი, — 125 დასურათებული, პატარა მო-
თხრობა, ავტორის სურათით, ალ. შირიანაშვილი-
სა, ფასი. . . . . 75 კ.
- 14) ბიძია თომას ქიხი, — რომანი ბიჩერ-სტოუსი ზანგ-
თა განთავისუფლების დროისა, სურათებითა და
ბიოგრაფიით, თარგმანი მ. კლიმიაშვილისა . . . . . 1 მ. 25 კ.

მოდებუბ სეღუის ვიუფიკის

1915 წელის

"სეკსდუღუბე"

20/184
საქართველოს
საბჭოთაო
საბჭოთაო